

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

6/2002 ročník 12

Kupičovské setkání

Jako naši ptáci, kteří se vrátili do rodných hnízd, tak jsme se i my sjížděli 4. května na naše krajské setkání. Komalo se již tradičně v Kráském Dvůrce. Tentokrát jsme se setkali při příležitosti 55. výročí reemigrace Čechů z Volyně a 57. výročí vítězného konce druhé světové války. Bylo to krásný pohled na lidi, s jakou srdečností se vítali, objímali, líbali, ale také šlepli.

Setkání začalo ekumenickou hostobůhvou v místním katolickém kostele. Po bohoslužbě pokračovala slavnost u pomníku padlých položením věnců a krátkými projevy. Jeden z projevů byl věnován reemigraci a druhý vítězství končí války. Ceremoniál byl jako vždy ukončen státní hymnou a čestnou salvou.

Slavnosti setkání pokračovaly v místní Zákaldní škole. Byla tam instalována výstava, která se a dokumenty připomínajících život v Kupičově na dokumenty připomínajících život v Kupičově na dokumenty připomínajících život v Kupičově, která měla vliv na náš náboženský a národní život. Nejstarším připomenutým výročí byla první známá informace o kupičovské pravoslavné církvi z roku 110 lety. Dále jsme si připomněli 95. výročí posvěcení základního kamene katolického kostela, které bylo doloženo dobovými snímky. Starou nezistilo ani 65. výročí příchodu do nové vlasti. Přivítala Jana Kuzová Kupičova, nebot že jednou psáboem mělo velice klidné vliv na soužití v obci.

Zdobou výstavy byla část hasičského stěpokroje včetně „rogačkův“, kompletní projektová dokumentace včetně zhotovení jejího výtvaru vlivu zástava válka, místní hasičského praporek, oficiální sborové razítka a razítko-pořizovka na ples. Posledními exponáty byly fotografie „Loučení s našimi chlapci“ a „práce reemigranťáků“. Po setkání v Kupičově, kteří cestu reemigraci vyladili klesli.

Dalším významným výročí bylo 60. výročí holocaustu v Kupičově. Právě při této příležitosti jsme pozvali a naše bývalé spoličování. Zeby, kteří byli hrady přežili a jejich přátelé. Mili hostů přišlo z USA a Izraele. Bratři Barenholtzové - Ben, filmový producent z New Yorku, spolupracovník Jiřího Menzla, a jeho bratr Ruven - se zachránili díky prozravosti svého otce, který předem vybudoval v lese požární krytí.

Sám, bohužel, nepřežil. Bylo velice dojemné poslouchat, jak kruté bylo prožité dvě zimy v lese a jak dlouhý bylo čekání na pomoc, když žily v noci do Kupičova pro chleba. Aby chlapci unikli dlouhé hrozné strádání, maninka jim zpívala, často i české písničky. Starší Ruven nás dojal až ke slzám, když začal zpívat „V Kupičově, v jednom domě...“, „Začahuť žít...“ a také „Stahuček československý“.

Žít v holocaustu byl věnován zvláštní panel uvedený hebrejskými nápisy. Byl na něm plán Kupičova s označením míst, kde jednotlivé židovské rodiny bydlely a čím se zabývaly. Vše doplnily snímky dokumentující jejich život v Kupičově. Náš ptáci byli mile překvapeni tím, co jsme pro ně připravili, a sorně tvrdili, že nechtěli je dávat cestu na naše setkání. Byli velmi šťastni, že se s námi setkali, a my bychom se měli znovu sejit až za rok. Setkání s obami jsme očekávali, kolik nás bude. Nejsme přečít si je nejmladší. A ono se nás seslo zase více než dvě stovky. Radost jsme měli i z toho, že přišli také krajané z Ivanči, naši nepřízní, a také z Kupičova. Často přibíhali. Potěšila nás rovněž návštěva krajanů z jiných obcí.

Za to, že jsme se zase tak krásně pobavili, patří dík vlastně nám všem. Je to tím, že se máme navzájem rádi, že se jeden k druhému naděje, že se máme rádi. Máme si ani financí, abychom o sobě neustále věděli.

Děk zaslouží také starosta obce Krásný Dvůr pan Mgr. Milanu Petlemu, který nám poskytl skvělou příležitost. Naši výstava vždy ještě celý týden pouzývá k občanským výchově.

Václav Křivý

Celostátní setkání krajanů v Brně dne 18. května 2002.

Za krásného letního počasí se v příjemném prostředí hotelu „Kozák“ konalo celostátní setkání krajanů. Celá akce byla organizována perfektně připravená (jak jinak?) panem Josefem Kučerou a jeho nemanž. kolekcem členů brněnského regionu.

Přezenci dostal každý účastník paměti visáčku s datem konání celostátního setkání a původním záměrem, který mělo Sdružení založené po návratu do vlasti.

UVítací projev přednesl pan Kučera, s programem nás seznámila mláďa Jaromír Ničová. Za Celostátní svaz přednesl projev místopředseda MVD Dr. Vladimír Šámeč, K přítomným promluvil i farář pravoslavné církve pan Pejšák. Na konci programu pouzví přítomné na jeho nejdělní obřad (který jsme na chvíli navštívili). Písemnou zprávičku přednesl Sdružení prof. MUDr. Vladimír Dufka, ČSČ, který se nemohl dostavit z vážných rodinných důvodů - přetela hospodářka Štěpánka paní Mařáková-Nečasová.

Po dobrém občerstvení „Ukrajinský soubor“ z Pedagogické fakulty uvedl Doc. Mironov. Soubor složený z mladých studentek z Ukrajiny zazpíval v naší kápně píseň a jeden účastník setkání si zazpíval svému. Tyto písně vypovaly mlé vzpomínky u velké většiny krajanů. Opodlene nastoupila velká dochová kapela „Dubňanka“, která přijela z reg. Moravský Krumlov. (Který při tanci, zpívání, vzpomínání dobovým norepublikám vlna, dobových moravských koláčích (kterých jsme mlé neustále plé talíře) uběhlo opodlene rychle. A ve večerních hodinách, až nerad, jsme se loučili.

Na závěr škoda, že současně s celostátním setkáním probíhalo i naše akce. Myslim si však, že ta necelá stovka členů byla se setkáním spokojena.

Než jsme poděkovaní jmenovitě, zabralo by to hodně místa. A tak - Moravci - za domélní koláčky; vlnu, příjemně strávený den, za to, že je člověk mezi svými - dík!

Miroslav Nečas, Praha

Postřehy z Brna

Je jarní sobotní ráno, 18. května 2002, den Celostátního setkání volyňských Čechů, které se koná na počest 55. výročí návratu do vlasti. Společenský sál hotelu „Kozák“, vyzdobený státní vlajkou a portréty prezidentů T. G. Masaryka a Dr. E. Beneše je spolu s pořadateli a organizátory setkání připraven uvítat své hosty.

Příjemná hudba krátce po deváté hodině vítá první účastníky. Po registraci je každý dobovým vizitkou účastníka setkání s emblémem „Věrní zůstaneme“. Připomíná mi první den 55. lety. Břánský návrat do vlasti, návrat do vlasti, spoujný s hlubokou vědomostí za nadej nového života doma, mezi svými. To vše se mohlo uskutečnit díky panu prezidentu Dr. E. Benešovi, který musel neuvázně vyjádřovat se sovětskou vládou. Téměř po třech letech jsme radosti 1947 přijíždějí první transporty. Dr. E. Beneš splnil svůj slib dany vol. Čechům... Ale zpět ke vzpomínkovému oslavám. Přesně v 10 hod. pan Kučera, předseda brněnského regionu, vítá všechny účastníky. Následovalu přítipček účastníkmi a píetní vzpomínka patřila těm, kteří položili životy za osvobození a všem členům, kteří se dnešního dne nedožili.

Po projevech hostů byl p. Ničováou předčen dopis přezenci místopředsedy prof. Dufky, který se z rodných důvodů nemohl setkat zúčastnit. Děkujeme Vám, pane profesore, za hřejivá slova. Projevujeme Vaši rodinné účast a jsme v duchu s Vámi ve Vašich státech a rodině.

Milým překvapením byl překvěbý sbor ukrajinských studentů při filozofické fakultě v Brně, který zazpíval nám dobře známé melodie. Svými písněmi ozvlánil naše vzpomínky na rovinaté pláň údolí Ukrajiny, na krásný kraj, který po druhé světové válce. Svátčene prostěně slovy, čerstvé větrovi, jsme mlé domácnosti pečiva, chutné pohobětní, to vše patřilo k pečlivým přípravám brněnských pořadatelů a personálu hotelu „Kozák“.

Po společném občedě nás čeká další mlé překvapení. Moravská dochovka přispívá k dobré náladě, vyhrává k tanci a poslechu písma moravských písní. Neuvázně tanečníci zaplňují parket. Ostatní učitelé přidávají do taktu. Za zduřky a krásný zážitek všem organizátorům v Brně poděkovan pan Kozák, vedoucí útomického regionu za pozvání a uskutečnění Celostátního setkání.

Škoda jen, že ostati ved. regionů nenuvázně větší úsilí, až účast na setkání přibíhají, jejich převlnou mohli být přítom.

Ve večerních hodinách skončilo mlé setkání s přáteli a známými. Setkání, jaké má být! Upřímně děkujeme všem, kteří se na zdárném průběhu Celostátního setkání podíleli!

B. Křefová

In memoriam

Na lidské cestě životem jsou různé křižovatky, postupu cíle a záměry. Na té poslední v životě doplnkovlna v. v. a bývalého příslušníka československé zahraniční armády Rostislava Chudoby jsme stanuli v obradní síni v Rakovníku 21. května t. r., abychom se s ním se všemi vojenskými postatmi rozloučili navěky. Užimé jsme tak s pocty smutku, ale také uznání a úcty, které si zasloužil nejen jako bojovník za svobodu národa svého, ale celým svým životem naplněným láskou a občitvou prací.

Narodil se v Českém Borotně na Vlni v první roce první světové války 1914, která něčivě zasáhla svými důsledky do života i tamní náš české krajské minoritu. Vyrůstal v chudých poměrech, přesto rodice umožnili svému nadanému synovi studium na vojenské akademii státním gymnasiu. Po jeho úspěšném absolování pracoval v Luciu v ústředí České matice školické, která měla za úkol podporovat a rozvíjet české školství na Vlni.

Český Borotně byl poměrně malou, avšak nikoli nevýznamnou obcí. Těch a skromně ve své kráse“ až z dálek se psýlna svými zahradami, které - v zímě stříbřilo jimi a máj se usmíval z jejich květů“. Byl charakteristickou dominantou byl evangelický kostel s farou. Náhoběžným gymnasiu. Po jeho Borotně dost odlišoval od obcí ostaniích. Knihou, která v žánrné podobě nebychla, byla Bible králíčká. Citově pouté borotněských občanů ke staré vlasti bylo však těmto jako u všech Čechů na Vlni. I na ně těže dolehly události po Mnichovu 1938 - okupace ČSR fašistickým Němcekom ke rok později.

Jako první ze tří bratrů i ostaniích volyňských Čechů se Rostislav Chudoba rozhodl jít v červnu 1939 aktivně se zúčastnit bojů za osvobození Československé republiky, vlastních svých předků. Tajně odešel z domova a přihlásil se v upříčnickém táboře v Bronovcích u Krakova do skupiny Českoslovácké, která se jako poslední podarilo odcestovat do Francie úsané předtím, než fašistické Němcekom napadlo na Polskou republiku. Skupina byla přidělena k čiznické legii v Alžírku.

Po vypuknutí války i. září 1939 opustili Československé čiznické legii a vrátili se do Francie. Rostislav Chudoba absolvoval důstojníckou školu v Poitiers. Tam ho zastihl pád Francie v r. 1940. Po strastiplném putování po moři se dostal do Anglie a stal se příslušníkem Československé obradné brigády ve funkci mládežnického vyznamy. Po Česko

Čtyři roky v Anglii byli věnovány včívku a v červenci 1944 došlo k vylodění brigády v Normandii a k obléhání Dunkerque. Ve Francii se seznámil se svou budoucí manželkou Evou. Ve Francii se vrátilo do staré vlasti v květnu 1945 pák došlo k návratu do staré vlasti a v Praze k setkání s oběma bratry a spoličování z Borotně, kteří bojovali na východní frontě v řadách i. čs. armádního sboru v SSSR pod velením gen. Svobodu. K setkání s rodící došlo po jejich reemigraci v únoru 1946.

V únoru 1946 se Rostislav Chudoba oženil v Praze s dívkou, a níž se za války seznámil ve Francii. V Praze pracoval až do února 1948, potom žáně odešel z manželkou do Francie. Své bohaté zkušenosti a jazykové znalosti uplatňoval úspěšně v zaměstnání v oboru bankovním a poisťovním v Gibraltar, Sýrii a v Paříži až do r. 1980, kdy odešel do důchodu.

Po smrti své manželky se s ní sklonku života rozhodl k návratu do vlasti svých předků.

